

savladao tehniku "vođenja priče", a konciznost dijaloga, kratkoća i preciznost rečenice potvrđuje njegovu izgrađenost.

U ovom romanu Ahmetasević se uhvatio u koštac sa vječnom, reklo bi se "izraubovanom" temom - bračni trougao, proširen na četvorougao, koju smješta u moderno doba biznisa, sekretarica i kućnih pomoćnica. Uprkos stanovitim, pa i nekim početničkim manjkavostima i pomodarstvu (strana imena likova naprimjer), opšti utisak je da je pisac dobro "savladao gradivo", odnosno temu i napravio vrlo zanimljivo, čitljivo i pitko prozno štivo koje bi moglo naići na pozitivnu reakciju i zahtjevnije čitalačke publike.

Omer Hamzić

Muhamed Mašić

Smrtna kapija

I

Jedan čovjek pišaše Salih Ibni Abdul
Kudduzu:

Smrt su vrata, a kroz njih
svi će unić ljudi
pa sam rđd znat iza vrata
kakav dom je tuđi

On mu odgovori:

Tu su dom ti eden bašče
radiš li onako
kako je Bog zadovoljan
inače je pako.

Ta dva mjesta jedina su
trećeg Sv'jeta nije
pa sad gledaj šta da sebi
izabereš prije.

II

Kus Ibnu Saide u svom znamenitom
govoru na Ukjazu izreče između ostalog
i ove stihove:

U prvim odlazačima
vjekova
Ibret nam ima.

Kad uočih mnoga vrata
smrti,
ali bez povrata.

I kad vidjeh narod moj
mladi, stari žure njoj,

Prolaznik mi ne vraća se
nit ostali mnogo čase,
Čvrsto spoznah nema zbora
i ja moram gdje svak mora.

*"Hikmet", godište VII, period IV, broj 1, strana
16. Tuzla, 25. Ševal 1353. (30.1.1935.)*

Kulminacija krasote

Zlatna rumen na istoku pliva
rek' bi sunce tamo počiva
svijetli obzor još sve više rudi
ko da sunce iz svog sna budi.

Bistri potok čuje se u gori
ko o davnoj prošlosti da zbori
onam' grmlje krije stijene grube
u njem' ptice uz pjesme se ljube.

Harmonija prirodna razvitka
opojnog nam izlaže užitka
krasan prizor što se dulje gleda
sve se više on opisat ne da.

A taj prizor ipak ništa nije
sram ljepota drugih velebnijeh
koje Allah svud' po svijetu stvori
o svemoći Njegovoj da zbori.

I kad mrva Njegova djela
opaja nam čarom srca vrela
kako li je opojno i krasno
Božije biće koje svim je vlasno!!!

*"Hikmet", godište VII, period VI, broj 2, strana
40. Tuzla, 22. zulhidže 1353. (27.3.1935.)*

Osjet ništavila

Nešto mi se pjevat ne da
a zbog čega - ne znam sam;
Ništavo mi sve izgleda,
pa zar važnost da mu dam?!

Negda ljubih djevojčice
(kad sam odveć bio mlad)
No, ta ljubav brzo ode,
evo mi je nema sad'!

Na stijenje se nekad verah
okomito kao zid
i promatrah. Sad ne smijem,
izdaju me hod i vid.

Nekoć vode preplivavah
i duboko ronih dol'
sad ne mogu, jer mi nogu
često hvata grč i bol.

Pjevao sam o tom svemu
i o drugom osim tog,
ali sve je iščezlo mi,
samo osta Vječni Bog!

Bez promjene Jedin' On je

bezpočetno koj' je živ
koji nikad neće nebit,
koji nije opisiv!

Opisan je da su svi mu
savršeni sifati
al' ga stvarno pojmit - kazat
napori su uzalud svi.

Ne može se On predočit
nit u nečem, nit u svem
al' se može da veliča
i u slavu pjeva Njem'.

Njega Vječnog ja ću od sad
slavit, pjevat dan i noć,
a nek drugi slave ono
što će biti, pa će proći!

Meni dosta - sad nek oni
opjevaju ljubav, šport
i planinska putovanja,
i pjeskovit badeort!

*"Hikmet", godište VII, period VI, broj 3, strana
69. Tuzla, 27. safer 1354. (30.5.1935.)*

Jedna želja

Veće su mi želje popustile,
dok sam se malih nasitio
pa mi nisu više tako mile
kao prije, kad sam mlađi bio.

Jedna želja jedina mi osta:
branim Islam tijelom i perom
i imetkom - prem' ga nemam dosta,
i sa pravom umrijeti vjerom!

*"Hikmet", godište VII, period VI, broj 5,
strana 136. Tuzla, 30. redžep 1354.
(28.10.1935.)*

Vrhunac zadovoljstva

Divno li je slušat pjesme
i razmatrat prirod-krase
kad nam ptice s juga dođu
i kad gora razvija se.

Divno li je biti u društvu
djevojčica mlađanijeh,
divno li je majskog jutra
pratit zoru kad se smije...

Divno li je... Al' još većma
divnije je od sveg' toga
kad u raju ugledaju
pravovjerni Milog Boga.

Jer vrhunac u tom leži
zadovoljstva i užitka,
kog uopće ne poima
ova ljudska pamet plitka!

*"Hikmet", godište VII, period VI, broj 6, strana
165. Tuzla, 30. šaban 1354. (27.11.1935.)*

Beskonačna zahvalnost

Kad sam prest'o smatrati se đakom
čini mi se prnuo sam zrakom.
Nije šala sad se rahat krećem
a ja ničem i ne težim većem.

Srdašce mi udaraše jako
a niz lice nešta mi se mlako
tiho spusti i na papir slijeće:
bješe suza radosti i sreće.

Hvala Bogu, sad me spokoj prati,

pa mu rahat mogu zapjevati.
Hvala, hvala, beskonačno puta
sve dok zviježđe vasionom luta!

*"Hikmet", godište VII, period VI, broj 6, strana
173. Tuzla, 30. šaban 1354. (27.11.1935.)*

